

P 356-5952

1

KRISTAUS KARALIAUS

No. 8. Metai XV

Vasario-Feb. 23, 1935

TĒVU MARIJONŪ KOLEGIJOS RĒMĒJŪ SAVAITRAŠTIS

SEKMADIENIS PIRM UŽGAVĖNIŲ

Seksagesima

EVANGELIJA

Luko 8, 4-15.

ANUO metu susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų: Jam sėjant, dalis krito prie kelio, buvo sumindžiota, ir dar gaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp erškiočių ir draug išdygę erškėčiai nusmelkė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygus nešė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklusai. Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškias. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, kitiems gi skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: Sėkla Dievo žodis. Prie kelio tai tie, kurie klauso; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas gi krito tarp erškiočių, tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neneša vaisiaus. Kas gi krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.

* * *

LEKCIJA

2 Kor. 11, 19-33; 12, 1-9.

BROLIAI: Jūs mielai noru pakenčiate paikuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lyg kad mes būtumėm buvę silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis, (paikybėje sakau), drįs-

tu ir aš. Jie yra žydai, ir aš; yra izraelitai, ir aš; yra Abraomo ainiai, ir aš. Jie yra Kristaus tarnai, (kaip neprotingas sakan), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydu gavau penkis kartus po keturias dešimtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose ant jūros, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuos savo silpnumu. Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus palaimintasis per amžius žino, kad aš nemeluojau. Damaske karaliaus Arėto šalies viršininkas sergėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų; ir aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną ir taip ištrūkiau iš jo rankų. Jei reikia girtis (tiesa, nepridera), aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas net į trečiąjį dangų. Ir žinau, kad tas žmogus, — ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir girdėjo slaptinius žodžius, kurių nėviename žmogui nevalia sakyti. Tokiuo aš girsiuos, savimi gi nėkiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybėmis. Nes jei ir norėčiau girtis, aš nebūsiu neprotingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas nematytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ar girdi iš manęs. O kad aš del apreiškimų didumo

nesikelčiau puikybėn, man duotas akstinas mano kūnui, šetono angelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs; bet jis man tarė: (Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobūlumo silpnybėje. Taigi, aš mielai noru girsiuos mano silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.

KAME APAŠTALAS GIRIASI

Šio sekmadienio lekcijoje Šv. Povilas daugiausia kalba apie save. Tačiau taip rašydamas, jis į nieką kitą neatsižvelgia, kaip tik į Dievo garbę ir žmonių išganymą. Korinto krikščionių bažnyčioje, kurią Šv. Povilas įkūrė, atsirado viliuklingų mokytojų, kurie kraipė krikščioniškąją tiesą, stengėsi padaryti krikščionis per pus žydais, ir didžiavosi, kad jie esą tikri mokytojai ir Kristaus apaštalai, niekindami Apaštalus, ypač Šv. Povilą. Todėl Šv. Povilas matė būtina reikalą pakilti prieš šiuos melagingus mokytojus ir apginti savo plėšiamą garbę ir apsaugoti korintiečius nuo suvedžiojimo pavojaus.

1. Tautų Apaštalas peikia Korinto krikščionis už leidimą neteisingiems mokytojams mulkinti save ir taip niekšišškai su jais elgtis, ir dėlto sako, kad jis taip pat galįs pasigirti visuose tuose dalykuose, kuriuose jie didžiuojasi. Jis sako, jie giriasi, esą žydai, tai yra, Abraomo protėvio Heberio ainiai, kuris, sakoma, Babelio kalbų sumaišyme, užlaikė tikrą tikėjimą ir senovinę kalbą; jie didžiuojasi, esą izraelitai, tai yra, Jokūbo ainiai; jie taipgi giriasi, turį patriarką Jokūbą savo protėviu, ir todėl jie yra pažadėjimo vaikai; ir galutinai, jie yra Kristaus tarnai ir apaštalai, ir, iš tikrųjų, kaip toki, tik jie vieni supranta Evangeliją ir neklaidingai ją skelbia. Šv. Povilas atsakydamas šių netikrų mokytojų pasigyrimams, nurodo, kad jis ir yra Abraomo ainy, izraelitas ir Kristaus įgaliotinis, ir kad jis galįs didžiūotis tuomi, jei jam rūpėtų garbė. Be to, jis duoda suprasti korintiečiams, kad net, jeigu šie netikri mokytojai būtų Kristaus tarnai, kurie, iš tikrųjų, nėra toki, jam pagal tiesą labiau tinka apaštalo vardas, nes jis nepalygini-

mai už juos daugiau iškentėjo. Apaštalas niekados nemanė remtis Abraomo ainija, nes jis žinojo, kad Dievas neveizi į asmenybę, nes ir pagonyys yra pašaukti į krikščioniją kaip ir žydai, ir turi atpirkimo malonėje dalį.

2. Šv. Povilas didžiuojasi kentėjimuose kaipo Apaštalas. Kristus Šv. Povilo atsi-vertime pasakė apie jį: "Aš jam parodysiu, kaip daug jam reikia kentėti dėl mano vardo" — AD. 9, 16. Apaštalas patyrė žodžių tiesą, kuriuos Viešpats kalbėjo. Jo visas apaštališkas gyvenimas buvo nenutraukiamas vargų, persekiojimų ir įvairiausios rūšies kentėjimų retožis.

Jis sako: "Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimtis kirėių be vieno." Pagal Mozės įstatymą, žydams nebuvo valia mušti virš 40 kirėių. Jie visuomet kirsdavo tiktai trisdešimtis devynis. Šioji bausmė buvo didžiausia, kuri žydams tuolaik buvo leidžiama daryti.

Jis buvo tris kartus rykštėmis plaktas. Ši plakimo darba galėjo atlikti tiktai romėnai. Asmenį, kurs turėjo būt nuplaktas, pri-rūdavo prie stulpo ir plakdavo per nuogus pečius, iš uodos padirbtu bizumu. Šioji bausmė kirėių ir rykščių buvo laikoma taip skaudi ir negarbinga kaip pati mirtis, ir labai dažnai plakamasis numirdavo.

Apaštalas primena, kad kartą buvo akmenimis muštas. Tas atsitiko Listrojoje, kur žydų pakurstyta minia taip žiauriai sumušė akmenimis Povilą, kad jis krito ant žemės be samonės. Jie manydami jį esant negyvą, išvilko iš miesto, tačiau Dievas stebuklingai užlaikė jo gyvybę, ir Povilas atsikėlęs, grįžo į miestą. — AD. 14, 18.

Apaštalas primena, kad jis tris kartus nukentėjo laivo sudužima, naktį ir dieną buvo jūros gilumoje. Toli, nematant žemės kranto, kentėti laivo sudužimą, ir būti negailestingu jūros bangų blaškomam, nusitvėrus kokią nors skeveldra, kurios pagalba būtų galima laikytis virš vandens, ir veizėti į žustančiuosius ir klausytis jų nusiminusių šauksmų, yra stovis taip baisingas, kad jį tinkamai išreikšti ar nupiešti net gabiausias rašytojas ar talentingiausias dailininkas nepajėgs. Šv. Povilas už-

0274-1902

Lietuvos TSR
VALSTYBINĖ
BIBLIOTEKA

tikrina, kad jis šias baisenybes savo misijų kelionėse tris kartus patyrė.

Apaštalas pamini daugelį ant žemės ir vandens pergyvenusių pavojų ir vargų savo kelionėse. Jis nė valandėlės negaišiuodavo, keliaudavo po platųjį pasaulį skelbdamas Evangeliją, kūrė krikščionių draugijas, ir jomis rūpinosi. Jis darbavosi dėl Jėzaus vardo, dėl savo ir kitų išganymo.

3. Šv. Povilas turėjo stebėtiną regėjimą. Jis sako: „Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas net į trečiąjį dangų.“ Žmogus Kristuje, apie kurį čia Apaštalas kalba, yra patsai Povilas. Jis iš nusežemi nimo savęs nemini. Ar jo paėmimas buvo su kūnu ir siela, ar tik siela, Apaštalas negali pasakyti. Užtenka pasakyti, kad jis matė Dievo garbę, ir girdėjo slaptinguosius žodžius, kaip jis pats sako, kurių nėvienam žmogui nevalia sakyti. Šiais slaptiniais žodžiais mes galime suprasti paslaptis, kurios jam buvo apreiškotos ir parodyta jų gilumas, tačiau jų nepajėgiama išreikšti žmonių kalba, ir nepajėgiama šiame mirtingame gyvenime suvokti ir suprasti.

Šv. Povilui buvo didesnė malonė suteikta negu Šv. Petriui, Jokūbui ir Jonui ant Tabaro kalno Kristaus atsimainyme, nes jie matė tik kelis Jėzaus garbės spindulius, o šv. Povilas buvo paimtas net į dangų, ir ten girdėjo ir matė paslaptis, apie kurias tiktai angelai ir šventieji turi koki nors supratimą. Dievas suteikė jam šią malonę suraminti jį kovose ir kentėjimuose, ir sustiprinti jį ištvermėje visų vargų, kurinos turėjo iškentėti savo apaštališkuose darbuose.

Šios dienos lekcijos užbaigoje šv. Povilas mini dideles pagundas, kurias jis kentė, ir sako, kad jis tris kartus maldavo Viešpatį, kad tai atstotų nuo jo, ir gavo atsakymą: „Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje.“ Ir Povilas nužemintai atsidavė Dievo valiai; jis meldėsi, darbavosi, kovojo, kariavo, ir apturėjo teisybės vainiką. Sekime juo. Melskimės, darbuokimės, kovokime, ir Dievas bus su mumis ir apvainikuos mus danguje kalpo pergalėtojus.

GRAŽUS VAIZDAS

Japonijos vyskupas Ross aprašo vieną įspūdingą vaizdą, kurį yra matęs vienoj savo vyskupystės bažnyčioj. Vaizdas daros įspūdingesnis kai prisimenama, jog jis įvyko stabmeldžių šalyje.

“Lapkričio aštuoniolikta diena. Sekmadienis. Nors Japonijoj lapkritis ir taip, kaip žmonės kalba, yra gražiausias metų laikotarpis, tačiau šio sekmadienio grožių buvo ko ir pačiai Japonijai stebėtis ir gėrėtis.

“Okayamos bažnyčioj tuo pačiu laiku buvo atnašautos Mišios ir parapijonų intencijai ir jaunavedžių porai ir pirmos Komunijos nuotakai, kuri dieną ar dvi prieš buvo pakrikštyta. Jaunavedis, pagal įprotį, dėvėjo europišką rytmetinį švarkelį, o jaunoji, sunku perstatyti, jeigu kas pirmiau nėra matęs. Jos suknelė buvo gražiai spalvuota ir iš brangios medžiagos. Šių dienų nuotakos seka senosios Japonijos nuotakų rėdymosi būdu.

“Tačiau, ne šis yra vaizdas, kurį norėjau aprašyti. Vaizdas, kuris ypatingai patraukė mano dėmesį susidarė kai dauguma susirinkusių bažnyčioj, apie 150, ėjo priimtų Komuniją.

“Šiame skaičiuje buvo vienas neregys iš Sidaii, mažo ir netolimo priemiesčio. Jis pragyvena mokydamas griežti “koto” (istoriškas japonų stygų instrumentas, kartais vadinamas japonų kanklėmis). Su savim turėjo savo trijų ar keturių metų mergaitę, pasirėdžiusią gražiu “kimono” (liuosas viršutinis japonų rūbas) ir balta, maža, tačiau gražiai pritaikinta priejuoste. Jos tamsūs, juodi plaukai buvo dailiai sušukuoti ir sutaisyti. Atsitūpus šalia savo tėvo, ji ramiai ir tyliai užsilakė.

“Aš stovėjau bažnyčios gale, kur iki komunijos klausiau išpažinčių. Pakėlęs akis, pamačiau abu ką tik praeinančius. Iš karto pamaniau, jog mergaitė nori išeiti, nes pamaldos gan ilgai užsitęsė. Tačiau, kai pamačiau ją pasukant į vidurinį bažnyčios taką ir bevedančią savo tėvą už rankos, tuojau visa supratau; ji vedė savo tėvą prie Dievo stalo. Šį patarnavimą paprastai atlikdavo vienas arti stovinčių vyrų, tačiau

šiandien ji savo tėvui tą patarnavimą atliko.”

Nuostabu, tačiau gražu ir malonu yra matyti kaip jaunesnis patarnauja senesniam, o ypač reikale.

Vertė S. P. Vaičaitis, M.I.C.

Prieš Kalbėsiant Pamąstyk

Suvaldyk savo kalbą — viena iš didžiausių žmogaus gyvenime užduočių. Daugiau gera ir bloga žodžiu padaroma, negu koku kitu žmogaus veikimo būdu. Žmogaus kalba nuolatos savo įtekme veikia kitus žmones, juos daro geresniais arba blogesniais. Žodžiais žmogus savo mintimis pasidalina su kitais. Jo geri palinkimai įtekingai veikia kituose, ragindami juos prie gera, o jo blogi palinkimai neigiamai veikia, kitus užkrėsdami.

Kokią svarbią, reikšmingą atsakomybę kiekvienas burnos atvėrimas kiekvienam iš mūsų uždeda! Kalbėti vartojant vien gerus, dorus, mandagius žodžius, tokius, kurie išreiškia kilnias, pagirtinas mintis, tai tobuliausias išsireiškimo būdas. Kalbėti vien menkniekius, o dar blogiau, išsireikšti nepadoriai, nemandagiai, dviprasmingai, netinka Kristaus sekėjui, katalikui, ir šiaip kiekvienam doram žmogui. Tokie neverti išsireiškimai yra kenksmingi ne tik pačiam kalbėtojui, bet ir klausytojams.

Kadangi žmonės yra socialiniai sutvėrimai, jie turi arba visiškai nutraukti ryšius su kitais, arba su jais kalbėti ir jų klausytis. Taigi, jeigu žmogaus išsireiškimo būdas yra išauklėtas, jeigu jo žodžiai žmonėms suteikia vertų minčių, nurodo kilnių idealų, pareiškia teisingų nuomonių, jįsai dirba neapkainuojamai naudingą darbą tarpe žmonių.

Pasiskaitykime užrašytuosius Kristaus žodžius Šventame Rašte, pamatysime kaip tobulai Jis vartojo savo kalbą. Kartais Jis atpasakodavo paprastus atsitikimus ir jais nušviesdavo kokią nors giliai užslėptą tikėjimo tiesą, kartais nuliūdusius ramino, beturčius, vargšus mokino, nusidėjėlius subardavo. Kai Jis pariziejus peikdavo, Jis vartodavo įspūdingus ir labai skambius žodžius, aiškiai juos apkaltindamas. Kai kal-

bėdavo su prasčiokėliais, vargdieniais, Jo kalba būdavo maloni, meili, švelni, tyli, rami. Betgi — *visame Šventame Rašte nerasime nei vieno tuščio, bereikalingai vartoto žodžio, nei vieno kuris nebūtų vertas Dievo-žmogaus lūpų ištarimo.* Jo kalboje nėra nei perdėjimo, nei nudavimo, nei melo.

Kaip ir visuose dalykuose, taip ir šiame Kristus žmonėms duoda pavyzdį. Bet dar prie pavyzdžio, Jis prideda Įsakymą. Jis mums įsako nekalbėti netiesos prieš artimą, nepiktžodžiauti, nekeikti, neprisiegti bereikalingai. Jis mums irgi įsako vengti pasigyrimų ir nepadorumų kalboje.

O ką? Ar mes, žmonės, tai darome? Ar sekame pamokinių ir ar pildome įsakymą? Kiek daug yra tų, kurie save nuodėmėmis teršia! Kaip baisiai Dievą išniekina tie, kurie, būdami katalikais, keikia, piktžodžiauja, vartodami šventų švenčiausių žodžius taip, kad net pagonys išgirdę sudrebėtų, kurie begėdiškas pasakas atpasakoja, kurios net netiktų netikinčiųjų lūpoms. Kai kada jie šį brangų susinešimo būdą vartoja savo artimui apšmeižti, jo garbei nužeminti, jo doram vardui teršti, meluoti, apgaudinėti, šeimyninį gyvenimą suardyti.

Kokia tai nelaimė! Dieve, apsaugok mus nuo tokių prasižengimų! Paskutinėje teismo dienoje šie žmonės turės duoti atskaitą už kiekvieno bereikalingai ištarto žodžio. Šv. Povilas Apaštalas mus mokina kaip vartoti liežuvį. Jis mums pataria kalbėti apie vertus, gražius, tinkamus, kitus pamokinančius, nekaltus ir nenuodėmingus dalykus.

Kad mūsų kalba būtų gera, reikia turėti gerų minčių. Kad mintys būtų geros, reikia protą lavinti gerais skaitymas. Taigi protan sudėkime viską, kas nekalta, gera, naudinga ir katalikiška. Tuo būdu mūsų kalbos, žodžiai, išsireiškimai bus verti Kristaus pasekėjų.

Sul. A. Naudžiūnas, M.I.C.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

Šventas Albertas Didysis

Apie trys metai atgal Katalikų Bažnyčia įrašė į savo daktarų skaičių ir ištikimiams paliepė šventuoju vadinti dominikoną Albertą Didįjį.

Kas gi buvo tas Albertas Didysis?

Pirmųjų viduramžių žmogus, bajorų Bollstadtų sūnus, vokiecis, gimęs maždaug 1193 metais. Tėvai jį krikščioniškai auklėjo ir iš pat mažens mokė. Albertas paauzgėjęs, pasileido į pasaulį pasimokyti. Turbūt jis apsuko visas garsesnes Prancūzijos ir Italijos valstybių dalis. Istorija pasakoja, kad Albertas Venecijoje radęs vieną remontuojamą bažnyčią. Apžiūrėjęs visas jos įdomybes ir patėmijo vieną marmuro gabalą, ant kurio buvo aiškiai matyti žmogaus galva su ilga barzda ir karališka karūna. Jis tarė, tikrai gražus gamtos vaizdas! Tik kakta, jo nuomone, išrodė per plati. Tai visa rodo Alberto pastebumą. Iš to jaunuolio galima laukti didelio gamtininko.

Albertas vyko į anais laikais garsųjį Padvos universitetą. Istorija mini, kad Albertą atlydėjęs, tėvo įprašytas, griežtas jo dėdė. Albertas gan ilgai mokinosi Padvos universitete. 1223 metais jame įvyko didelė permaina. Pavasarį studentų sueigose iš netyčių pasirodė neseno įsteigto Dominikonų ordono generolas Jordanas Saksonietis. Išmintingas vienuolis studentams pakišo rimtą mintį: „Gana veltui leisti laiką. Pamąstykite, kurion linkmėn pakreipsite savo gyvenimą. Atminkite, girdi, kad Dievui reikia iš jūsų tarpo kareivių. Dominikonų pulkas jums atviras; apsimąstykite.“

Taip pakartota vieną kartą, antrą ir trečią. Atsirado keli pasiryžėliai. Albertą taip pat viliojo kilnus idealas. „Bet, ar aš ištesėsiu?“ klausė pats savęs ir kankinosi. Juo daugiau mąstė, tuo tamsiau jam darėsi. Bet gi seno vienuolio gerai pažinta jaunųjų psichologija. Vieną dieną jauniems savo klausytojams jis kalbėjo apie pašaukimo kliūtis: „Svarbiausia esanti toji kliūtis, kad jaunuoliai bijosi neištesėti, ir bijo, kad įėjus nereiktų susierzinusiems atgal išeiti.

Tai esanti pagunda ir daugiau nieko. Jei Dievas duoda troškimą, duos ir jėgų ištesėti. Reikia turėti daugiau pasitikėjimo Dievo Apveizda.“ Ir po to Alberto svarstyklių persiviro, ir jis tapo dominikonas.

Vienuofynai moka išnaudoti gabumus ir energiją. Ir vyresnieji vienuoliai, pamatę, kad Albertas apšėčiai turi ir vieno ir kito, tuojau įkinkė jį į pačią sunkiausią dirvą. Jis tapo skirtas teologijos profesorium, kuriuo išbuvo iki pat savo amželio galo. Ir Albertas turėjo kilnotis iš vieno vienuolyno į kitą, iš Paryžiaus universiteto į Kelną, iš vienos dominikonų studijos į kitą, išauklėdamas kelioliką dominikonų kartų, paleisdamas iš savo mokyklos kelias mokslo žvaigždes. Ir pati šviesiausioji iš jų, Šv. Tomas Akviniėtis, kurio teologija ir filosofija šiaudien tapo oficiale Bažnyčioje, didelę savo šviesos dalį gavo iš Alberto. Be abejonės, mokinys už mokytoją šiuo atveju didesnis, bet, šiaip ar taip, Šv. Tomas Akviniėtis be Alberto Didžiojo — neišaiškinamas.

Albertas Didysis buvo ne vien teologijos magistras. Jis buvo ir vienuoliško gyvenimo mokytojas. Ką darė Albertas sau, tai darė ištikrųjų. Griežtas sau, duosnus ir atlaidus kitiems. Jo broliai vienuoliai neveltui jį išrinko Vokietijos dominikonų provincijolu. Pėsčias, bent kur pasiprašydamas nakvynės, didysis mokslo vyras vaikščiojo iš vieno vienuolyno į kitą. Nuo Rheino iki Lietuvos pasiečių, nuo šiaurės jūrų iki Dunojaus, visur tvarkydamas, keldamas, gerindamas. Tačiau, jis vis tiek buvo ir mokslo vyras. Valgydamas pietus piauja obuolį, stebi žievelę, skaito sėklas, tiria šerdę, lygina skonį ir sultingumą. Ilgiau kur apsisutojęs, tiria bičių gyvenimą. Radęs vieną negyvą, atsargiai ją piausto, su didžiausia kantrybe žiūrinėja jos vidurių organus, ir mikroskopo neturėdamas, aprašo bitę neprasčiau už mūsų dienų gamtininką. Teologijai, filosofijai, gamtai, vienuolynų valdymui ir viskam užtenka Alberto proto, akies ir širdies.

Užpuolė ji ir pats Popiežius. Ragensburgo vyskupija tuomet valdė kažkoks iš ponų kilęs ir ponų įstatytas Albertas I. Taip ją valdė, kad, vieno kronisto žodžiais tariant, “įzde neliko skatiko pinigų, aruoduose grūdo javų,” ir, kas blogiausia vyskupo geram vardui — “nė lašelio vyno statynėse.” Popiežius Aleksandras VI jį paliuosavo ir pašaukė kitą Albertą, mūsiškį. Aikvotojai ir patvirkėliai tuojuo pajuto tvirtą vienuolio ranką: liovėsi, susitvarkė ir susivaldė. Per vienerius metus vyskupija tapo visai kitiška. Buvo ir tokių, kurie šaipydavosi, kad vyskupas tebevaikščioja “cum bottis” — su klumbokais ir tebenešioja vienuolišką milinę, bet toks jo elgėsys šiandien juk neužtemdina šventojo aureolės.

Vyskupas Albertas buvo kviestas dėl gyvo Bažnyčios reikalo. Dabar, tam reikalui išnykus, kam jam, vienuoliui, nešioti mitrą? Pirma jis patenkino Popiežių, o dabar Popiežius jį tepatenkina. Gavęs Popiežiaus Urbono VI leidimą, Albertas su savo klumbokais vėl sugrįžo į Kelną, į savo mylimą apylinkę, prie vienuolino bokšto, prie savo Aristotelio, prie gamtos. Dar ilgai čia gyvens, tyrinės, mąstys, daugybę komentų ir veikalų prirašys, kol, savo garsųjį ir mylimą mokinį Tomą Akvinietį pergyvens, 1280 metais, kėdėje besėdėdamas, baigė savo gyvenimo dieną, ilgą ir didelę dieną.

Reikia pripažinti, kad Albertui Didžiojo vardas teko labiausia dėl mokslinių nuopelnų. Gamtos moksluose Alberto nuvaryta nauja vaga. Jis nesitenkina Magister Dixit, nesiremia, kaip kiti, tradicija: jis viską pats tiria, nagrinėja dėsnius ir registruoja pastebėtus ir patirtus reiškinius. Teisybė, jis seka Aristotelium, komentuoja jo fiziką, bet Albertas juo seka tik dėl to, kad Aristotelis yra tikrovės bei realybės išminčius. Albertas ne vien seka, bet dažnai kritikuoja, pataiso, kur jo paties patirtis rodo, kad Stagyroso filosofas ir senieji prisimena Plinijų, kuris vaikiškai tiki, kad ereliai, padėję kiaušinių, įvynioja jį į vilko kailį ir pakabina jį atakaitoje, kad saulė jį išperėtų. Albertas ironiškai šypsosi ir atvirai pastebi, kad tai graikiškos, poetiškos vaizduotės prasimanymas. Priešingai, ereliai ramiai sau padeda kiaušinių, išperi edrų naujagimį ir

paskui maitina jį žuvimis, paukščiais ir mažų gyvulėlių mėsa.

Albertas yra susekęs daug gamtos mokslų dėsnių. Jis aiškiai nustatė šviesos ir šilumos įtaką medžių augimui, net ir jų žievėi. Jis pirmas įrodė, kad augalų šaknyse sultys neturi jokio skonio, ir kad skonis atsiranda tik kamienui aukštyje kylant. To vienuolio kambarėlyje prasidėjo ir augalų klasifikacija. Jis pirmas juos suskirstė pagal geometrišką lapų formą.

Gamtos tyrime Albertas yra panašus į jo paties puikiai aprašytą lakštingalę. Lakštingalė, sako Albertas, išgirdusi kitus paukščius čiubant, priliekia ir klauso, kol anie pavargsta ir nustoja, tuomet ji pradeda ir dažnai daug gražiau čiuba. Albertas nepaniekino, kaip kurie naujieji pseudomokslininkai, senųjų: kur rado gera — pasinaudojo, kur rado paklysta — pataisė ir daug geriau už juos pasakė.

Albertas yra tomistinės filosofijos tėvas. Kaip žinome, tomistinė filosofija yra ne kas kita, kaip tik pataisytas, papildytas, sistemon suvestas aristotelizmas. Prieš Albertą Didįjį Aristotelio filosofijos bijota, ir Bažnyčios Tėvai dažniausia naudodavosi labiau Platono filosofija. Aristotelio veikalai, pateko į arabų ir žydų filosofų rankas, buvo žymiai iškraipyti. Ir dėl to krikščionių pusėje toji filosofija buvo laikoma priešinga ir pavojinga tikėjimui. Taigi, reikėjo Alberto genijaus tiksliam pavertimui atlikti. Ir Albertas taip gerai atliko, kad sveiku protu ir tikrove paremta, Aristotelio filosofija tapo krikščionybės filosofija. Tą didelį darbą baigė, tiesa, Tomas Akvinietis, bet Tomas be Alberto, gal nebūtų mums to milžiniško kūrinio palikęs. Iš originalių Alberto nuopelnų šioje kūrybos srityje reikia paminėti bent jo didelį sąryšį tarp minties ir žodžio.

Alberto nuopelnai teologijai yra milžiniški. Teologijoje Albertas yra pranokėjas, lygiai toks, kaip gamtos moksluose ir filosofijoje. Albertas yra didelis teologas. Jis ne vien iškelia, nušviečia aukštą tikėjimo tiesą, bet net priverčia ją pamylėti. Jis yra didelis visose teologijos šakose, visose palikęs aiškų pėdsaką. Jo komentą Šv. Luko Evangelijai dar šiandien tebeskaito ne

vien studijozai, bet ir visi žmonės, mylintieji tiesą ir gražius jausmus. Teologijos srityje Albertas daug prisidėjo, nes jo pėdsakais buvo tuojuo pradėta sekti. Albertas buvo tikrai didelis žmogus, tikrai didelis krikščionis ir tikrai didelis mokslininkas.

Gražu, kad šviesiame Katalikų Bažnyčios skliaute mūsų akys pamatė dar vieną, senai švietusią, bet tik dabar tepatėmytą spindinčią žvaigždę.

KATALIKIŠKAS LAIKRAŠTIS

Aš esu katalikiškas laikraštis. Renku pasaulio žinias ir padedu jas ant jūsų stalo. Kalbu namuose, kuriuose žybo prieblandos šviesa, ir kuriuose blizga elektra. Pasakoju apie Mišių tarnautoją ir popiežių, apie vikarą ir vyskupą; apie tuos, kurių pirštus neserai šventi aliejai patėpė ir apie tuos, kurių kunigiškos darbuotės metai jau tapo auksiniai. Mano klausytojų būrys didesnis negu tas, kurį pasiekia sakyklos balsas, ar patarpijos ribas apima. Jauniems nešu įkvėpimą; seniems teikiu suraminimą, paguodą ir pastiprinimą. Surašau žinias didžiausios pasaulio organizacijos ir skaitytojų širdyse sužadina didesnę jai meilę. Sugražinu klystančius į aviją; duodu atsakymą tiems, kurių širdys trokšta tikėjimo tiesas pagauti ir išengti į teisybės namus. Atpasakoja pasakas apie kunigo ir vienuolės vargą, apie naujas šventyklas mūsų Dieviui, apie didelį pasiūkiojimą tolimose šalyse. Turėdamas pasaulį prieš save, surenku Bažnyčios žinias ir jas atnešu į jūsų kambarį. Kalbu į tūkstančius apie įvykusius dalykus toje organizacijoje, kuri yra pragyvenusi visas pasaulio sunkenybes. Nė joks apaštalas neturi didesnės misijos, nes mano darbo laukas kas metai auga, mano istorija turtėja, mano galimybės gerą daryti didėja. Priimk mane į savo namus, o aš jus šimteriopai atlyginsiu už jūsų pasiūkiojimą. Aš esu pasiūtinys didžiausios pasaulio motinos — Bažnyčios — nes aš esu Katalikiškas laikraštis.

Sul. Mikas Jodka, M.I.C.

REIKALAUJA GRAŽINTI KRYŽIŲ

Kryžiaus prašalinimas iš kambario sukėlė žmones prieš valdžią. Prancūzijos valdžios įsakymu draudžiama turėti kryžių arba šiaip jau tikiybinius ženklus viešumoje, tačiau atsiranda mažesnėse įstaigose, kaimečiuose ir miesteliuose žmonės, kurie to įsakymo nepaiso ir visgi valdžios nėra spaudžiami.

Kiek laiko atgal Montabot miestelyje, Normandijoje, Šiaurinėje Prancūzijoje daug triukšmo pasidarė, todėl kad kryžius tapo prašalintas iš kambario. Naujas mokytojas atvykęs mokyklon prašalino kryžių iš mokyklos kambario. Miesto majoras tą sužinojęs, pats atvyko mokyklon ir gražino kryžių senon vieton. Mokytojas protestavo, bet visa veltui. Tad, tuomi nesibaigė. Įnirtęs, kad taip buvo pažemintas pranešė Valstybės Vydjinių Reikalų Ministeriui, kuris prašalino majorą, už peržengimą valstybės įsakymo.

Šiuo laiku visas miestelis yra triukšmo ir protestų sukilime. Visi miesto gyventojai viešoje eisenoje sukėlė protestą prieš vyriausybę ir reikalauja, kad kryžius ir majoras būtų gražinti.

Apylinkės miestelių majorai ir valdininkai įteikė prašymą Aukštajam Valdžios Advokatui užtarti to miestelio gyventojų valdžiai prašymus. Jei nebus taip įvykinta, vi si žada resignuoti nuo savo pareigų.

NUOŠIRDUS AČIŲ

WORCESTER, MASS. Vietinė Tėvų Marijonų Rėmėjų kuopa suruošė "Food Sale" — valgių pardavimą, kad parėmus Tėvus Marijonus. Sumanymas sumaniai įvykdyntas ir padaryta gerai pelno.

Padėkos žodis pirmiausia vietinei Tėvų Marijonų kuopai, kuri visuomet vienu ar kitu būdu suruošia kokį nors parengimą, kad parėmus Tėvus Marijonus. Ypatingai verta padėkoti valdybai ir pp. Delionienei, Urmonienei ir p-lei Liutkutei. Taipgi Barnard Summers departamento krautuvės savininkams, kurie malonėjo užleisti vietą savo krautuvėje, kad šis sumanymas būtų galimas įvykdynti.

Kun. Danielius A. Lord

Vertė Stasys Vaičaitis, M.I.C.

Mano Draugas Klebonas

(Kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas.)

(Tęsinys)

“Reiškia .... moteriškumą?”

“Na, taij.....

“Nes jeigu nori tuomi išreikšti, jog jie moteriški, tai net daugiau klysti, negu aš maniau. Ištikrųjų, nes pamiršęs, kai mūsų klebonai nusivilko sutanas, užsidėjo kapeliono drabužius ir tikrųjų vyrų kariuomenėj buvo tikri vyrai. Kariuomenė ir laivynas, pirmose apkasų eilėse ir ant laivų, daug ko išmoko apie mūsų kunigų vyriškumą. Karas įrodė, jog nuo tų laikų, kai kunigai supuvusiųose laiveliuose vyko į šią šalį, kad suteiktų pirmiesiems gyventojams tikėjimo paguodos, o paskui išėję, nešė tikėjimą indijonams, jie nepasikeitė. Jie ne daugiau bijojo šrapnelių ir nuodingų dujų už pionierines Amerikos sunkenybes, Sioux'ų ar Irakėzų vilyčias ir jų kainų nešvarų valgi. Nė vienas, kurs gerai su kunigais susipažinęs, ne kiek neabėjoja apie jų būtiną vyriškumą.”

Tarnautojas, nenusimanydamas, pertraukė pašnekėsi, atnešdamas daugiau sviesto. Juodu rekalbėdami sėdėjo, kol jis naują sviesto šmotelį nuėmė nuo savo lėkštės su ledu ir padėjo šalia mažo sviesto gabalėlio jų lėkštėse.

“Galvoju,” tęsė Floyd, “ką kunigai tikrai reiškia tų gyvenime, kurie juos suprantą — pavyzdžiui, mano gyvenime.”

“O, įsikišo Hutchinson, “aš žinau ką tu sakysi: Krikštas, pirmoji Komunija, parapijinė mokykla, moterystės sakramento suteikimas, tavo motinos palaidojimas, tavo vaikams pirmosios Komunijos davimas ir tam panašūs dalykai. Karolius K. Harris, linksmaisiais 1890 metais tokiais sužetais dainas rašė.”

Floyd juokėsi, Hutchinson gaudė slidžius žirnius porcelaniniame indelyj, tartum jie būtų gražiausio vandens perlai.

“Ne,” jis tarė, “aš ne visiškai apie tai mažčiau. Visgi galutinai, žmogus, kurs pri-

sidėjo prie tos kito gyvenime reikšmingos dalies yra gan svarbus, ar ne taip? Jei jis mane pakrikštijo, tai kažkaip mane pakeitė iš mažojo pagoniuko, kuriuo aš buvau, į Dievo vaikelį. Jei jis atnešė mano pirmąją Komuniją, tai atnešė man ką nors begaliniai gražaus ir gero. Aš tikrai giliai dėkingas jam už tai, jog jis man davė parapijinę mokyklą lankyti ir išmokti tikrą gyvenimo reikšmę ir daugelį dalykų, kuriuos kasdien vartoju — tikėjimą, pavyzdžiui, ir padorumą, tikiuos, ir maldą, dažną šventų Mišių klausymą, pagarbą vienuolėms, ką nors apie Švč. Panelę, del kurios priežasties kitaip mąstau apie moteris, ir apie šventuosius, kas duoda man didesnę pasitikėjimą žmogaus prigimtimi. Ir, turiu prisipažinti, jog aš būčiau bent kuriam žmogui dėkingas, kurs suteikė moterystės sakramentą ir kurio priėmimą prie altoriaus palaimino. Esu pasirengęs pareikšti pasauliui, jog jis atliko pirmos rūšies darbą ir davė man gerą pradžių tam virš dvidešimts metų laimingam gyvenimui.

“Ir jis tarė paguodžiančių dalykų, kai laidojo mano amžiną atilsi motinėle, taip kad išeidamas iš Bažnčios jaučiaus, jog mirtis ne galas ir, jog kurią nors dieną aš ją vėl pamatysiu. Jis suteikė mano vaikučiams pirmąją Komuniją, ir tai yra vienas giliai jaudinančių mano gyvenimo atsiminimų.

“Taigi, jei Karolius K. Harris ar Irving Berlin apie tokius dalykius rašė ir rašo dainas, tai aš pats jas dainuosiu, ar klausysiuosi Al Jolson'ą jas dainuojant, ar užsistatysiu radio, kad išgirdus, kada tik gausiu progos.”

Traukinys trumpai sustojo prie mažos stoties ir ratų dundėjimui staiga nutilus, Floyd švelniau pradėjo kalbėti.

“Tačiau, kunigai man net daug daugiau reikė negu tai,” jis tarė.

“Aš nesuprantu,” atsakė Hutchinson, paįmdamas paskutinį žuvies likutį į savo lėkštę ir parodydamas tarnautojui, nunešti tuščiąją.

“Aš buvau smarkus padauža,” toliau kalbėjo Floyd, “ir mano motinėle ne mažai liūdnu valandų iškentėjo dėl manęs. Tada vieną dieną (turėjau apie septynis metus ir kiekvieną valandą vis buvau naują šunystę bedaręs) atėjo kun. Curran, jaunasis mūsų mažos bažnytėlės pagelbininkas, pasikalbėti su motinėle.

Kažin kad leistum Tamuką prie Mišių tarnauti?” jis paklausė.

Motinėle nežinojo ar juoktis ar verkti.

“Tėveli,” ji tarė, “mažiau kaip į savaitę zakristijos nepažintum.”

Kunigas Curran į tai nė dėmesio nekreipė; paėmė mane už rankos, nusivilko į kleboniją ir pradėjo mokinti lotyniškai. Atmenu, koks didelis būdavo patraukimas spirti jam į blauzdas. Tačiau, nelgai taip jaučiaus. Dar nepraslinkus nė pirmajai savaitei, aš sekiau paskui jį kaip šuniukas.

“Tie vaikai, kurie prie Mišių tarnaudavo, būdavo jo pasididžiavimas ir džiaugsmas. Vakare, išėjus iš mokyklos, jis išsivesdavo mus pasivaikščioti; jis daug žinojo apie paukščius ir tam panašius dalykus ir jis kalbėdavo taip, jog mums būtų galima jį suprasti. Tais laikais nebuvo skautų, tačiau, jis turėdavo tą mintį pats to nežinodamas. Mūsų sviedinio žaidimuose jis būdavo sprendėjas ir taipgi gaudydavo už to, kurs į sviedinį nori pataikinti taip, lyg priklausytų prie didžiosios lygos. Būdavo teikia pasaka, žinai kaip toki dalykai atsiranda, jog jis atsisakė progos priklausyti White Sox ratelio, kad galėtų mokintis į kunigus. Su tikra pagarba, stebėjome kaip jis sviedinį smarkiai ir gerai numesdavo į antrąjį base'ą. Jis davė man knygų skaityti ir dabar žinau, jog jos buvo geros knygų ir man linksma, jog skaičiau pačiu tikruoju laiku.

“Toliau, kai turėjo maždaug dvylika metų ir labai rūpinausi tuo pačiu senuoju jaunųjų vargu ir galvojau į ką kažin gal liu juomi kreiptis, vieną popietį jis išsivedė mane į savo ofisą ir kalbėjo į mane kaip tėvas ir šventasis. Dangaus žvaigždės, tai

buvau dėkingas! Kai išėjau iš to ofiso, visas pasaulis atrodė persimainęs, ir visa mažųjų nešvari kalba, kurią išmokau iš vaikų gatvėse, buvo prašalinta ir atitaisyta; pirmą kartą rimtai pažvelgiau į gyvenimą.”

“Kai aš buvau vaikas,” tarė Hutchinson, “būčiau numiręs pirm negu tuo klausimu būčiau į ką nors, net ir į tėvą, kreipėsis.”

“Tame ir buvo grožis,” toliau kalbėjo Floyd, “jis nelaukė kol aš klausiu. Ir, jam besėdint ir bekalbant, atrodė, jog jie niekad nesitikėjo, jog aš ką tarčiau. Jis nepaisė mano didelio susigėdinimo ir nieko neklausė. Jis tik kalbėjo klausimu savo kilniu ir švariu protu ir pirmą ir paskutinį kartą užvedė mane ant gerojo kelio. Nenusistebėsi sužinoti, jog aš pas jį nusiunčiau savo tris vaikus su juo pasikalbėti, kai jų akyse pastebėjau tą patį susirūpinimą. Aš atsimerčiau, ką jis man buvo padaręs.”

“Tinkamai pasielgei, sutiko Hutchinson.

Tarnautojas nunešė žuvies liekanas ir prieš juos paliko dvi sutaisyty daržovių lėkštes.

“Atredo šviežios,” tarė Floyd, pagiriančiai žiūrėdamas į jam atneštas daržoves.

“Keista, ar ne, kaip keletą metų atgal, jei vyras valgė šiaip sutaisytas daržoves, tai buvo manoma, jog jis kandidats į “ponių svitą?”

Abu nusijuokė, tačiau Floyd dar vis laikėsi savo.

“Pabaigęs aukštesnius mokslus, pradėjau lankyti pramoninę kolegiją. Turiu prisipažinti, jog man tai labai nepatiko; po trijų savaičių visiškai atsibodo. Tada, vieną rytą po Mišių, kunigas Curran (šiuo laiku jau buvo klebonas) nustvėrė mane, besiskubinant iš bažnyčios. Na, mudu pasikalbėjo va apie tai, ir aš jam visą tiesą pasakiau; tada jis kreipėsi į mano motinėle, kuri tuo laiku jau buvo našlė, ir ne per lengvai pragyvendavo.

“Tomui reikėtų eiti į kolegiją,” jis jai tarė, reikšdamas to autoriteto žymę, kurią kartais vartodavo. Juodu tarpusavy išsikalbėjo; ir aš tik po kiek laiko sužinojau, jog tuo laišku, kurį jis išsiuntė, sumažino

mano kolegijai mokesnį per pusę ir gavo man darbą knygyne.

“Ar tu baigęs kolegiją, Hutchinson?”

Hutchinson su tokiu žiaurumu užpuolė salotas, jog išmušė iš savo lėkštės nunokusios tomatos gabalą, kurs ant staltiesės paliko dėmę.

“Ne,” jis atsakė, “pats turėjau eiti dirbti, baigęs aukštesniuosius mokslus.”

“Man irgi būtų reikėję, jeigu ne dėl kunigo. Taigi, Tamsta, kai baigiau kolegiją, aš veikiai išimylėjau, kaip ir pats, protestantę. Aš nenorėjau pranešti kun. Curran, nes jaučiau, jog tuomi ji ižėsiu; visgi, išidrąsinau ir atvirai pasakiau. Jis nusišypsojo ir tarė, “Viskas gerai, Tamai! Atsivesk ją pasikalbėti su manim.” Gali išsivaizduot, ji nelabai norėjo eiti.”

Hutchinson pervėrė ridiką, kaip geras langinis žvėjotojas, valdąs žeberklą, ir truktelėjo pečiais.

“Nekaltiniu jos,” jis tarė.

“Aš irgi ne,” sutiko Floyd. “Tačiau, kartą jai pasakiau kiek jis man gero yra padaręs, ji sutiko su juo susipažinti. Tą vakarą, jis, tur būt, pavartojo ypatingas pastangas, nes kai mūsų grįžom namo, ji man stebėtinai ryškiai tarė: “Aš nežinojau, jog toki yra kunigai. Jis malonus ir man tikrai patinka.”

“Tada juodu ką tokio malonaus man suteikė. Tai buvo jo idėja, tačiau, ji veikiai jam pritarė. Jam patariant, ji atėjo dvi ar tris dienas po pietų sužinoti į ką katalikai tiki. “Tu norėsi žinoti apie ką Tomas kalba, kai už jo ištekėsi, ir jis išeis į bažnyčią,” jis jai tarė. Po trečiosios pamokos, ji dar atėidavo, norėdama vis daugiau sužinoti ir pagaliau norėdama tapti katalike. Taigi, man besirūpinant apie prižadus, kuriuos ji turės padaryti ir apie dispensas, kurias man reikės gauti, ji mokėsi katekizmo ir ruošėsi pirmai Komunijai. Gal nemanai, jog pasaulis pasikeitė į rožes ir į auksą, kai ji, vieną naktį, maloniai, paprastu būdu man pasakė, jog per Mišias mudviem bus suteiktas moterystės sakramentas.”

“Turėjai laimės,” pastebėjo Hutchinson, nors vis dar aiškiai buvo susidomėjęs savo daržovėmis.

“Ne pilnai laimė; geriau draugavimasis, kurs padarė visą skirtumą. Žinoma, jis mums suteikė sakramentą ir tada, po trumpo laiko, buvo iškeltas į vieno priemiesčio parapiją. Mes irgi ten išsikraustėm, ir dar bar kartu golfą pažaidžiam, o jis, kokį kartą į mėnesį užėina pietums. Man visada malonu jį priimti; pridera kiekvienai šeimai turėti draugą advokatą, draugą gydytoją ir draugą kunigą. Niekad negalima užtikrinti, kada reikės vieno ar visų. Vaikai taip jį pamilo, jog manau paveikia jų mintį apie tikėjimą. Tikėjimas yra pilnai naturalus jiems dalykas; visad taip buvo. Ir daugumoj yra jų gyvenimo dalis, nes asmeniškai myli tikėjimą atstovaujantį žmogų.

“Ne taip senai atgal, įsivėliau į gan blogą padėtį. Į savo pramonę priėmiau naują bendrininką. Buvo gudrus, o nuo savęs manau, jog per gudrus buvo. Niekad nesu bendradarbiavęs su žmogum, kurs daugiau gautų pinigų ar greičiau jų gautų. Vieną dieną jis atėjo pas mane su sumanymu. Aš pasiklausiau, tačiau, man ne kaip skambėjo.

“Ar pilnai teisingas?” aš paklausiau.

“Žinoma, teisingas,” jis man prieštaravo. “Nėr jokio įstatymo, kurs jį liestų, ir jeigu liestų, nesirūpink; joks įstatymas manęs neliečia.”

“Buvo didelė proga ir man žadėjo daug pinigų. Visgi buvau susirūpinęs. Jei nebūvo visiškai neteisingas, tai jau arčiausia neteisingumo, prie kurio dar prisitartinau. Žmona pastebėjo, jog kaž kas negerai, ir mane apie tai užklausė. Išaiškinau padėtį ir pridėjau: — “Visa tai žada naują automobilį ir Zuzanai kelionę į Vakarų.”

Ji suraukė kaktą ir po akimirkos, davė paprastą mūsų šeimoj patarimą: “Manau geriausia yra tau pasikalbėti su kun. Curran.”

“Pasikalbėjau, ir be abėjojimo jis pirštu nurodė vietą, kur sumanymas buvo neteisingas.”

“Labai gudriai sumanyta,” jis tarė, “bet tai tik gražiai aprėdyta vagystė.”

“Aš neprisidėjau, ir jis buvo tiesą pasakęs. Mano trumpalaikis bendrininkas Leavenworth'e kalio. Matyt, jog valdžia manė kaip ir kun. Curran.”

(Daugiau Bus.)

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

Paklaus. Meldžiu paaiškinti apie "Bibliją" arba Šv. Raštą, kuriuo remiasi tikėjimas. Kaip tai gali būti, kad yra tik vienas Šv. Raštas, o tikėjimų pasidare daug. Visi jie mokina iš Biblijos ir vis kitaip aiškina.

Prie mūs susiedijoje gyvena "Biblijos pryčeris." Kasdien jis ateina į mūsų krautuvę ir man aiškina iš Biblijos. Jis sako, kad tik tie bus išganyti, kurie tikės, kaip Biblija rodo.

Mūsų parapijos klebonas, (mes einame čia į airių bažnyčią, nes lietuviškos neturime) pasakė vieną sekmadienį, kad jis girdėjęs kalbant, kad Katalikų Bažnyčia draudžianti skaityti Bibliją. Taigi jis Kat. Bažnyčios vardu pasakė, kad ji ne tik ne draudžianti skaityti Bibliją, bet ragina, kad kiekviena katalikų šeimyna turėtų savo namuose Bibliją ir ją skaitytų.

Kaip tai gali būti, kad Katalikų Bažnyčia mokina, jog yra siela, pomirtinis gyvenimas, skaistykla, pragaras ir t. t.

Aš Biblijos neskaičiau, bet tasai "pryčeris" man pasakoja, kad Biblijoje yra parašyta, kad žmogus jokios sielos neturi; numiršta ir daugiau nieko nėra; ir tik atgis paskutiniojo teismo dienoje; kad nesą nei skaistyklos, nei pragaro, žmogui numirus jokios maldos nėra reikalingos ir nieks negali pagelbėti.

Kunigai esą neteisingi pranašai. Taigi "biblistai" dabar vaikščiuoja per namus ir visiems aiškina, kad Biblija yra tikras Dievo apreikštas mokslas ir kas jo neklausys, mirs amžinai.

Katalikų kunigai liepia skaityti tą pačią Bibliją ir jų mokslas kitas negu "biblistų."

Taigi prašome paaiškinti, ką bemanyti apie tą Bibliją? *J. P.*

Atsak. Biblija arba Šv. Raštas yra tai surinkimas knygų, kurias parašė Dievo įkvėpti žmonės; arba kitaip sakant, tiems Jo šventiems rašytojams Dievas apreiškė savo dieviškąjį mokslą arba tam tikras dieviškas tiesas, o tie rašytojai surašė ir paliko žmonėms.

Katalikų Bažnyčia ir Senojo Testamen-

to ir Naujojo Testamento visas knygas surinko ir jas iki mūsų dienų išsaugo. Patys "biblistai" neturėtų Biblijos, jei jos Bažnyčia nuo pat pirmųjų krikščionijos amžių nebūtų išsaugojus.

Katalikų Bažnyčia ima savo mokslą iš Biblijos arba Šv. Rašto ir jį skelbia žmonėms.

Ji liepia tikintiesiems skaityti Bibliją ir su jos pagalba geriau suprasti visą mokslą, kurį skelbia Bažnyčia savo pamokslais ir knygomis.

Taigi tiesą sako "biblistai," kad "Biblija yra tikrasis Dievo apreikštas mokslas ir kas jo neklausys, mirs amžinai," bet nelaimė čia ta, kad "biblistai" žiūri į tą Biblijos knygą ir mato "špygą," kaip priežodis sako. Jau jie aiškiai įrodė, kad jie tiek tesupranta Dievo apreikštąjį mokslą Biblijoje, kiek pasakos asilas suprato lakštingalo čiulbėjimą.

Asilui išrodė prastesnis lakštingalo čiulbėjimas už gaidžio kriokimą; taip "biblistams" išrodo, Bažnyčios aiškinimas Šv. Rašto prastesnis už jų kvailas pasakas.

Na, ar ne kvailas pasakas rezga ir biblistai, kuomet jie kalba apie išganyimą, o nepripažįsta nei sielos, nei pomirtinio gyvenimo. Ką gi išganyti, jei neturi sielos. Tai tegu "biblistai" eina ir skelbia savo mokslą farmerių arkliais, karvėms ir net paršams. Jei žmogus neturi sielos, tai jis tik paprastas gyvulys.

Jie plūrupia apie prisikėlimą į paskutinį teismą. Jei sielos nėra, tai koks gali būti prisikėlimas ir koks gali būti besieliams žmonėms teismas. Jug nei arklų nei jaučių neteis, tai lygiai ir žmogų neturėtų teisti, jei jis tik gyvulys.

Taigi, Brangieji Katalikai! Jūs turite Katalikų Bažnyčią ir jos klausykite. Kristus ją įsteigė ir *jai paliko teisę aiškinti Dievo apreikštąjį mokslą*, o ne visokiems pakvaišėliams, kurių kiti net lemptai skaityti nemoka.

Bažnyčia jums liepia skaityti Šv. Raštą, bet tokį, kuris turi katalikų vyskypo patvirtinimą ir turi pridėtų paaiškinimų sunkesniųjų dalykų.

Šv. Rašte yra daug dalykų, kurie sup-
rasti yra labai sunku. Katalikų Bažnyčia
turi tam tikrus mokslo vyrus, kurie Švento
Rašto sunkiausias vietas išgvildena mok-
sliškai, suranda jų tikrąjį supratimą ir tuo-
met tas aiškinama visiems tikintiesiems.

Taigi reikia gerai įsitęmyti, kad Dievas
tik savo neklaidingąją Katalikų Bažnyčią
paskyrė aiškinti Šv. Raštą ir jos įsakė vi-
siems klausyti.

Kas Šv. Raštą aiškina pats sau ir ne-
klauso Bažnyčios, tas jau ne katalikas ir
jis pats sau rengia savo prapultį.

Jug, žiūrėkite, Jungt. Amerikos Val-
stybės turi savo konstituciją. Ar jos pali-
ko, kad kiekvienas gali sau ją aiškinti, kaip
nori, ir daryti kaip patinka? Ne.

Yra Aukščiausias Teismas, kuris iš-
sprendžia kaip reikia konstitucija suprasti
ir jos laikytis.

Taip, Kristus įsteigė savo karalystę —
Bažnyčią. Jai davė konstituciją — apreik-
štąjį mokslą. Ji aiškinti paliko Aukščiausiam
Bažnyčios Teismui, o ne kiekvienam
tikinčiajam.

Kas neklauso Aukščiausiojo Amerikos
Teismo, tą valdžia arba deportuoja, ar ka-
lėjiman uždaro. Kas neklauso Aukšč. Baž-
nyčios Teismo, tą Bažnyčia išskiria iš katali-
kų ir palieka jį patį sau. Jei pasitaiso, tai
priima atgal.

Jei tas "biblistų pryčeris" ateis į jū-
sų krautuvę nusipirkti, gerai, jam parduoki-
te, kas reikia; bet kaip pradės "pryčyti,"
tai pasakykite, kad jūs turite sielas ir klau-
sysite Katalikų Bažnyčios, kuri rūpinasi
žmonių sielų išganymu ir išganyti gelbsti, o
ji pasiūskite savo pasakas skelbti paršiu-
kams, kurie nemarių sielų neturi.

Kaip jums išrodytų tie žmonės, kurie
nususuktų ir neklausytų subrendusio, rimto,
šviesaus, teisingo žmogaus patarimų, o klau-
sytų snargliaus vaikėzo, kuris dar kelnių
nenešiojo. Jie išrodytų žiopliai.

Tokiais žiopliais būtų tie katalikai, ku-
rie apleistų klausę Bažnyčios, kuri jau be-
veik du tūkstančių metų laimingai žmonėms
vadovauja, o klausytų "biblistų," kurie, pa-
lyginus juos su K. Bažnyčia, yra menkesni
negu bekelniai dar vaikėzai.

Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Virmauskis, Kun. Pranas, Boston.	50.00
Matulaitis C., West Frankfort, Ill.	5.00
Meškauskas J., Boston, Mass.	5.00
Sutkienė O., Scranton, Pa.	4.00
Lukas Alex, Phila., Pa.	3.00
Visbonė Magdalena, Cleveland, O.	3.00
Kirmulienė M., Worcester, Mass.	3.00
Matulevičienė, New Britain, Conn.	3.00
Kazekevičienė K., So. Boston, Mass.	3.00
Gidienė O., New Britain, Conn.	3.00
Skarka K., Irvington, N. J.	3.00
Berkiutė A., So. Boston, Mass.	3.00
Rusteikienė O., So. Boston, Mass.	3.00
Sasnauskienė Mrs., Paterson, N. J.	3.00
Butkevičius, Paterson, N. J.	3.00
Diršienė Mrs., So. Boston, Mass.	3.00
Petrauskienė Mrs., Chicago, Ill.	3.00
Saprauskienė Mrs., Detroit, Mich.	3.00
Kimutis, Phila., Penn.	3.00
Gaubienė P., So. Boston, Mass.	3.00
Monstrimienė K., Chicago, Ill.	3.00
Statkaitė Miss., Brockton, Mass.	3.00
Raubienė B., Cicero, Ill.	3.00
Balčiūnas A., Aurora, Ill.	3.00
Mockapetris M., Dorchester, Mass.	3.00
Vaisieta K., Du Bois, Pa.	3.00
Kvedaitienė A., Scranton, Pa.	3.00
Raulienė O., Scranton, Pa.	3.00
Katalinas V., Scranton, Pa.	3.00
Baksienė S., Scranton, Pa.	3.00
Plauskiutė V., Scranton, Pa.	3.00
Saldienė O., Scranton, Pa.	3.00
Baltrušaitis A., Scranton, Pa.	3.00
Arlauskas J., Scranton, Pa.	3.00
Lainauskienė El., Chicago, Ill.	3.00
Scalan P. J., Edmondsville, Ill.	3.00
Saukaitis A., Bristol, Conn.	3.00
Macienė N., Bristol, Conn.	3.00
Kačergis M., Woodbury, Conn.	3.00
Misiukaitienė M., Detroit, Mich.	3.00
Karnilienė R., Norwood, Mass.	3.00
Sniekauskas K., Chicago, Ill.	2.00
Kilmoniūtė Marijona, Boston, Mass.	2.00
Šleiniene M., Boston, Mass.	1.50
Kantautienė M., Waukegan, Ill.	1.00
Radžiavienė U., Cambridge, Mass.	1.00
Kledienė M., Chicago, Ill.	1.00
Juška Pr., Chicago, Ill.	1.00
Plevokas K., Boston, Mass.	1.00
Rapalienė Ona, Boston, Mass.	1.00
Kazakevičienė Kat., Boston, Mass.	1.00
Vosyliene Kat., Boston, Mass.	1.00
Liubikienė M., Boston, Mass.	1.00
Šajefkaitė S., Boston, Mass.	1.00
Puodelienė A., Boston, Mass.	1.00
Baronienė Ona, Boston, Mass.	1.00

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

Katalikų Pasaulyje

— Vasario 12 d. sukako trylika metų kai Jo Šventybė Popiežius Pijus XI valdo R. Katalikų Bažnyčią.

— Vasario 11 d. Popiežiaus Pijaus XI akyvaizdoj Šv. Petro bazilikoje skaitytas dekretas, kuriuo pripažinti kentėtojų vardai palaimintiesiems anglams, kardinolui Fisher ir Thomas More.

Šiose iškilmėse dalyvavo Anglijos atstovas Vatikanui ir kiti anglų diplomatai.

— Jo Emin. Kardinolas Faulhaber, vasario 11 d., Šv. Mykolo katedroje, Katalikų Bažnyčios vardu protestavo prieš nacių autoritetus, kurie sąmoningai peržengia Vokietijos padaryta su Vatikanu konkordata.

— Dieviškojo Žodžio draugijos centras gavo žinią iš Naujosios Gvinejos, kad misionierius brolis Eugene Frank ten nenužudytas, tik sunkiai sužeistas. Tai nepalankių misionieriams tenyškėčių darbas.

— Atsivertusi Katalikų Bažnyčion ponė Marie Ducq, iš Detroito, išvyko Europon, kur įstos vienuolynan.

— Šiandien visam Meksikos krašte tik 234 kunigai yra autorizuoti aptarnauti tikinčiuosius. Meksika turi daugiau kaip 15 milijonu gyventojų ir jie visi, vos su maža išimtimi, yra katalikai. Tad suprantama, kad ta saujelio kunigų negali visus aprūpinti.

— Kun. Matas Dabrila, Apaštališkas Protonotaras, Vilkaviškio Vyskupijos Generalvikaras ir Kapitulos prelatas, ilgametis Vilkaviškio parapijos klebonas, po sunkios ligos, aprūpintas Šv. Sakramentais, mirė Vilkaviškyje š. m. sausio 24 d. Laidotuvės įvyko sausio 28 d.

— Ponė Fullarton, Maryhill, Glasgow, Skotijoje, 101 metų senutė, vis dar priima Šv. Komuniją kiekvieną mėnesio pirmą penktadienį.

— Ispanijoje, Madrido mieste, išleidžiamas naujas katalikiškas laikraštis "El Trabaje" — "Darbas." Tikslas laikraščio yra rlaplėsti ir išgarsinti Popiežių darbo enciklikas ir sutvirtinti katalikiškas darbuojimas.

— Prancūzijos parlamento komitetas, kurs svarsto įvairius civilinių ir kriminalinių įstatymų projektus, 6 balsus prieš 3 nusprendė, kad iš prisiekusių teisėjų prisaikos pašalinti Dievo vardą. Vietoje "prisiekiau prieš Dievą," sulvg komiteto, turi būti: "prisiekiau savo garbe ir savo sąžine."

Parlamentas dar turės aptarti šį komiteto nuosprendį.

— Jo Ekse. Manilos arkivyskupas M. O'Doherty paskelbė, kad 33-sis tarptautinis Eucharistinis kongresas, kurs turėjo įvykti Maniloje, Filipinų salose, 1936 metais gruodžio 9 iki 13 d., nukeltas vasario m. 3 iki 7 d., 1937 m.

AMERIKOJE

NEW HAVEN, Conn. — Sausio 20 d. Šv. Pranciškaus draugija surengė gražų vakarą, kuriame suvaidnta 3 veiksmų veikalas "Laokus."

Veikala mokino vietinis vargonininkas V. Stasevičius.

CAMBRIDGE, Mass. — Vasario 3 d. ryte visi P. Bl. 7 kuopos nariai dalyvavo Šv. Mišiose ir bendrai ėjo prie Šv. Komunijos. Buvo pasakytas pamokslas klebono kunigo. Tuoj po pamokslu visi atnaujino blaivybės įžadus.

Po pietų įvyko blaivininku prakalbos. Kalbėjo kun. J. J. Jakaitis, M.I.C., Pil. Bl. Dvasios Vadas. Savo turiningoje kalboje išdėstė girtybės blogumus. Kalbėjo taipgi klebonas kun. F. Juškaitis. Jis skatino visus sriestis Blaivybės draugijon.

LOWELL, Mass. — Gyvoio Rožančiaus Brolia surengė pramoga, kuri pelno davė \$28.80. Pelnas skirtas įtaisymui paveiksluoto langa bažnyčioje.

— Šv. Juozapo parapijos atlaidai įvyko vasario 3-5 dd.

BALTIMORE, Md. — Vasario 3 d. vakare įvyko Altoriaus ir Rožančiaus Dr.ios metinis nauju narių priėmimas, pasišvečiamas ir metinis susirinkimas. Prieš atnaujinimą visų narių pasišventimo akto, kun. Dr. as Mendelis pasakė pamokslą.

Pamaldose taipgi dalyvavo klebonas kun. Lietuvninkas ir kun. Dubinskas.

CLEVELAND, Ohio. — Sausio 27 d. Lietuvių salėje, švč. Panelės N. Pagalbos parapijos sodalietės statė scenoje gražų religinį veikalą "Fabiolą," penkių veiksmų dramą.

Programos vedėja buvo pelė St. Ivin-skaitė.

Publikos buvo apie trys šimtai.

HOMESTEAD, Pa. — Sausio 30 d. buvo laikomas Pittsburgo Provincijos Kunigų Vienybės mėnesinis susirinkimas, į kuri suvažiavo beveik visų provincijų kunigai. Susirinkime buvo svarstomi Bažnyčios ir tautos reikalai.

PHILADELPHIA, Pa., Šv. Kazimiero parapija. — Sausio 6-tą d. parap. salėje įvyko sekminga kortavimo ir kaulukų pramoga. Parapijai gryno pelno liko \$280.00.

SHENANDOAH, Pa. — Moterų Sągogos kuopa surengė kortavimo pramogėlę airių mokyklos salėje, vasario 18 d.

— Vietinis Vyčių naujų narių vėjus kuosekmingiausiomis pasekmėmis pradeda antrą mėnesį.

— Apylinkėse 3,200 mainierių dalyvauja simpatijos streike. Streikuoti pradėjo anglų vežėjai.

— Vyčiai rengia kortavimo vakarėlį. Kortavimas įvyks Vyčių salėje vasario m. pabaigoje.

WANAMIE, Pa. — Sausio 31 d. įvyko Wanamie Šv. Marijos parapijos metinis kortavimo vakaras ir pramoga. Dalyvavo apie 800 žmonių. Rengėjai, kurių garbės pirmininkas buvo vietos klebonas kun. V. Šniakonis, gražiai pasidarbavo, tad ir pasekos buvo geros.

PROVIDENCE, R. I. Šv. Kazimiero parapija gražiai gyvuoja. Ją pavyzdingai valdo gerb. kun. Jonas Vaitėkūnas. Gerb. klebonas gerai sugyvena su parapijiečiais ir vieningai darbuojasi. Jam vadovaujant, parapija sekmingai vystosi. Senoji bažnyčia yra jau per ankšta, todėl statoma nauja. Ir Dievui padedant, Providence lietuviai tuoj susilauks gražios, talpios naujos bažnyčios, nes statybos darbą parapijiečiai gausiai remia.

Pavieni žmonės, brolijos ir draugijos stengiasi kiek galėdami suteikti gerb. klebonui paramą parapijos reikalais. Taigi tuo tikslu, parapijos choras, kuriam vadovauja Marianopolio kolegijos muzikos prof. Jonas Banys, M.I.C., uoliai ruošiasi išpildyti kovo 3 dieną operą.

PROVIDENCE, R. I. — Vasario 3 d., parapijos salėj įvyko vaikų vakaras. Programa susidėjo iš dainų, muzikos ir eilių, kurių išpildė beveik patys vaikai. Pelnas ejo naujos bažnyčios fondui. Vaidintas veikalėlis "Mikutis ir Genutė."

CICERO, Ill. — Šv. Antano draugija turėjo bueno party parapijos naudai. Pelno liko 100 dolerių. Dievo Motinos Sepulingos laikyta pramoga parapijai atnešė \$41.61 pelno. Taipgi I. C. (mergaitės) neatsilikto savo pramogoje sudarydamos \$27.25 par. pelno.

— Visi Ciceros katalikai ir draugijos eina į katalikiškos spaudos akcijos darbą.

CHICAGO, Ill., Aušros Vartų parapija. — Kovo 17 d. parap. salėje bus atvaidintas įdomus veikalas "Cinderella." Artistai bus vienos Chicagos scenos meno mokyklos mokiniai

— Po gražaus pasirodymo "Draugo" koncerte parapijos choras dabar rengiasi prie savo vakaro. Po Vėlykų žada parodyti lietuviškas pabaigtuves. Prieš tai choras dar turės savybės vakarėlį.

— Šiomet per 40 val. atlaidus choras giedos naujus mišparus, kuriuos parašė komp. J. Žilevičius.

CHICAGO, Ill. — Kun. P. Lukošius, Gimimo Panelės Šv. parapijos, Marquette Park, vikaras, Kunigų Vienybės Chicago Provincijos paskirtas L. Vyčių Chicagos apskrįčio dvasios vadas.

CHICAGO, Ill. — Aukštai gerbiamas kun. J. J. Jakaitis, M.I.C., Amerikos marijonų provincijolas, vasario 12 d. iš rytinių valstybių grįžo Chicagon.

KENOSHA, Wis. — Vasario 24 d. p. A. Lauraitis rengiasi užžavėti kenoshiečius gražiu teatraliniu vaidinimu "Valkata."

— Vasario 10 d. sodalietės surengė gražų vakarėlį Šv. Petro salėje.

— Šv. Petro mokykloje rengiamas yra kambarys draugiškiems susirinkimams.

LIETUVOJE

— Visose Lietuvos pradžios, vidurinės ir aukštesnės mokyklose šio metu yra apie 5,000 mokytojų. Į šį skaičių neįeina aukštųjų mokyklų mokytojai-profesorai, kurių išviso yra apie 500. Beveik visi Lietuvos mokytojai yra susiorganizavę į tam tikras draugijas ir sąjungas. Vienos jų yra grynai pasaulžiūrinės, o kitos — specialiai mokytojų bendriems reikalams skiriamos.

— Tam tikra komisija daro Klaipėdos miesto valdybos pasų skyriaus reviziją. Iš viso teks patikrinti apie 25,000 pasų. Pasirodė, kad miesto policijoje yra suktybių su pasais.

— Lietuvoje auga vandens riešutai, vadinami agarais. Jų yra tik Kilučiu ežere, 3 klm. nuo Biržų miesto. Jie auga ežero dugne, po vandeniu. Agarai nelabai skanūs, bet senovėje ir badmečio metu žmonės iš jų kepavo duona, o lapais šerdavo gyvulius. Europoje vandens riešutu yra tik keliose vietose Rusijoje ir Lenkijoje ir žemių Azijoje.

— Antrasis visuotinis Lietuvos gyventojų surašinėjimas įvyksta šiais 1935 metais. Surašinėjama vis Lietuvos centrinis biuras. Surašinėtojai aplankys kiekviena namą ir surašys visus, nuo didžiausio ligi mažiausio. Bus užrašoma vardas, pavardė, amžius, gimimo ir gyvenimo vieta, užsiėmimas, tikyba, tautybė, šeimos padėtis, raštingumas ir t. t.

— Visoj Lietuvoj 1934 m. lapkričio mėnesį buvo 1,234 lengvi automobiliai. Jų daugiausia yra Kaune 412, Klaipėdoj 164, 243

lengvi automobiliai yra verslui (taksi), 72 automobiliai ūkio reikalams, 763 asmeniams reikalams ir 156 tarnybos reikalams.

Sunkvežimų iš viso Lietuvoje buvo 330; 143 verslui ir ūkio reikalams. Iš viso dabar yra 281 autobusas ir 1,120 motoreiklų.

— Šiuo metu Klaipėdos lentpiūvėse prie apdirbimo Lietuvos ir rusų miško, dabar jau dirba apie 1,000 darbininkų. Kol kas dar nedirba dviejų bendrovių trys lentpiūvės.

— Šiomis dienomis iš Maskvos Kaunan buvo atvykę du žymūs Sovietų Rusijos medicinos profesoriai. Jiedu Kaune laikė po 3 paskaitas apie naujus patobulinimus medicinos moksle. Į šias paskaitas iš visos Lietuvos buvo suvažiavę apie 300 gydytojų. Kitais metais rusų mokslininkai vėl atsilankys Kaune.

— Kai kuriose Klaipėdos krašto vietose įvyko gausūs ūkininkų susirinkimai pareikšti protestus dėl krašte varomos germanizacijos. Ūkininkai ypatingai griežtai protestuoja prieš vokiečių mokytojus, kurie vaikus dar tebemoko vokiečių dvasioje.

— Paskutiniuoju metu iš Vilniaus į Palestiną ėmė važiuoti žydai. Kiekvieną mėnesį išvyksta apie šimtas žydų.

— Viena Austrijos firma Lietuvoje nori įsteigti sagučių fabriką, nes dabar įvairių rūšių sagos importuojamos iš užsienio. Austrių firma dabar tyrinėja fabrikui statyti galimumus.

— Susis. Ministerija projektuoja įsigyti du ledlaužius. Vienas bus Kaune ir gelbės nuo potvynio pavojaus, kitas — Klaipėdoje, padės laivams įplaukti ir išplaukti iš uosto žiemą.

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Paklaus. Ar gali būti dedami įvairūs atlaidai ant to paties rožančiaus ar kryželio?

O. L.

Atsak. Gali.

Pakl. Nekurie katalikai tikrina, kad nekrikštytas kūdikis, būdamas piktosios dvasios valdžioje, pats yra velniukas; manau, kad tas žmogus, kuris yra pakrikštytas, žino kataliko pareigas ir jų nepildo, yra blogesnyje padėtyje, kaip nekrikštytas kūdikis. Kaip manyti?

O. L.

Atsak. Velniais ir velniukais yra nusikaltusieji angelai. Žmogaus nusikaltėlio siela savo darbais ir ypatingumais pasidaro panaši velniui, bet nėra velnias.

Nekrikštyto mirusio kūdikio siela ne tik nėra "velniukas," bet ji nėra pragaran. Ji nepelno Dievo regėjimo, nepelno antprigimtosios laimės, bet džiaugiasi sau skirta prigimtaja laime.

Nusikaltusio, nusidėjusio krikštyto kataliko siela yra pavojuje pakliūti pragaran, jei taip kaltėse numirtų.

Bet krikštytas nusikaltėlis turi savo puseje tą gerumą, kad visuomet gali padaryti tikrąjį gailėstį dėl savo kaltubių ir išsigelbėti nuo amžinojo pasmerkimo net ir paskutinėje savo gyvenimo valandoje.

Paklaus. Ar galima garsinti kitų silpnybes laikraščiuose? "L." Sk.

Atsak. Kiekvienas turi atsiminti ir laikyti Dievo įsakymą: "Nekalbėsi netiesos apie savo artimą."

Bet galima apie artimų silpnybes ir kalbėti ir rašyti, nekludant jų asmens, nevardinant jų.

Žmonių daromi negerumai, kurie kenkia ir jiems ir kitiems, turi būti ir privaćiai ir viešai smerkiami. Bet tai galima padaryti, neužkabinant žmogaus pavardės.

Kartais yra viešai iškeliamos net pavardės, kad nekaltieji žmonės būtų įspėti, kokių privalo saugotis.

A. † A.

Marijonų Garbės Narė
DOMICELĖ DAUGIRTAITĖ

mirė Sausio mėnesyje, 1935 m., Waterbury, Conn.

Tėvai Marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias kovo 5 ir 6 d. Visi Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugijos nariai sukalbėkite už jos sielą po dalį šv. Rožančiaus.

Platinkite naudingiausią savaitraštį
"Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c krašos ženklelį atsakymui.